

Festa gran a la Catedral

L'Església de Lleida ha viscut, el diumenge 3 de maig, una jornada de joia amb l'ordenació, a la Catedral, de tres nous diaques i el nomenament de tres ca-

nonges. La cerimònia ha estat presidida pel bisbe Mons. Joan Piris i concelebrada per la major part dels sacerdots de la diòcesi.

La celebració ha començat amb l'entrada al temple dels oficiants i la lectura del decret del bisbe Joan de nomenament dels mossens Vicenç Alfonso Miret, Àngel Escales Perucho i Víctor M. Espinosa Oller, com a nous canonges de la Catedral de Lleida, essent acompanyats als llocs que a partir d'ara tindran reservats.

Tot seguit, s'ha iniciat la cerimònia d'ordenació de Josep Solé Sans, Joan d'Àvila Busquets Baró i Josep Maria Escorihuela Pujol, com a nous diaques, una celebració a la qual hi han assistit centenars de fidels i que ha estat acompanyada pels cants del Petit Cor de la Catedral.

Presentació de la memòria de Càritas

El director de Càritas diocesana de Lleida, Ramon Baró, ha alertat del perill d'estar fonamentant en el món laboral les bases d'un nou esclavatge del segle XXI, per sortir de la crisi.

Baró ha fet aquestes manifestacions en la presentació de la memòria 2014 de Troballes, l'empresa d'inserció laboral de la Fundació Jaume Rubió i Rubió per a persones en risc d'exclusió i aturats de llarga durada.

Abans de fer el balanç, Baró reconeix que en moments puntuals poden ser necessàries certes mesures laborals, però generalitzar-les i institucionalitzar-les és injust, perquè «correm el risc de caure en un nou esclavatge del segle XXI». I s'ha preguntat: «quin món laboral

estem deixant als nostres fills?». El director de la Fundació Jaume Rubió, Josep Fernández, ha estat l'encarregat d'explicar el balanç de Troballes, anunciant l'obertura d'una nova botiga de Roba Amiga a la ciutat de Lleida, aquest mes de maig; mentre que Albert Puchol, vicepresident de la Fundació, ha parlat del futur de la mateixa.

AJUDANT A VIURE

Les nostres idees sobre Déu

Podríem fer un llistat abundant de les idees que hi ha sobre Déu i, tal vegada, poques s'apropien a la veritable imatge del Déu a qui ningú mai no ha vist i ningú coneix completament, com llegim a l'evangeli de Joan (Jn 5,37).

Però Déu se'ns ha manifestat al llarg de la història per donar-se a conèixer: «En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat..., però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill» (He 1,1-2). És en Jesús en qui hem de buscar la veritable imatge de Déu que ell ens presenta de diferents maneres: com un Pare que ens estima i ens espera (Lc 15,11-24: paràbola del fill pròdig i del Pare misericordiós); com un Déu que ens busca cada vegada que ens allunyem d'Ell (Lc 15,1-10: l'ovella i la moneda perdudes); com un Déu que estima, però que també exigeix (Mt 25, 14-30: paràbola dels talents); com el nostre Creador, que es deixa trobar si el busquem perquè és molt a prop de nosaltres (He 17,24-29).

La pregunta a fer-se seriosament és: qui és Déu per a mi? Quin sentit té Déu en la meua vida? Des de quines actituds personals parlo jo de Déu?: llibres, rutina, activitat; des de la pobresa personal del qui viu assegurat únicament en la fe i en la recerca contínua; o com a persona enamorada, que té la passió de Déu? (Jer 20,7).

La nostra idea de Déu influeix en la nostra vida a tots els nivells. Transmetem el Déu que vivim. I cada vegada que en parlo o m'hi dirigeixo, no està clar que estigui reflectint la seva veritable imatge. Podem estar projectant els nostres raonaments, les nostres petites experiències i presentar imatges deformades que caldria desqualificar per tal de presentar i presentar-nos davant de la veritable imatge de Déu (Pare, amic, mestre, senyor...), aquell Déu la glòria del qual és que l'ésser humà «visqui i sigui feliç» (Sant Ireneu).

Podria ajudar-nos comparar la nostra idea de Déu amb la que Jesús presenta, i fer-ho el més sincerament possible, sense rebair, sense voler acomodar-la a aquells aspectes que a cadascú ens agraden més. Fins i tot caldria preguntar-se si sempre hem pensat això de Déu i, si no és així, com hem anat canviant fins a arribar a la imatge actual. Com li va passar a Job que, tot i les seves crisis, arriba a declarar: «Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls»... (Job 42,5).

Perquè Déu és sorprenent, misteriós, desconcertant... i cal reconèixer-lo igualment en camins no prefixats. Ens cal un cor obert a les seves sorpreses. Moltes vegades se'ns ha dit que és important estimar Déu, i és veritat. Però molt més important és que Déu ens estima a nosaltres. «En això consisteix l'amor: no que nosaltres hàgim estimat Déu, sinó que Ell ens va estimar» (1Jn 4,10). Aquesta és la «fe bàsica», saber-se acceptat per Déu: «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut en Ell» (1Jn 4,16). El Credo dels Apòstols no és sinó l'afirmació de la confiança en aquest amor que Déu ens professa.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

PIERO MARINI

Litúrgia de futur

Es va celebrar el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, que va suposar un moment de reflexió sobre els fonaments i la pràctica de l'acció litúrgica, analitzada en el context i el moment actuals. Mons. Piero Marini, arquebisbe president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals, mestre de les Celebracions Litúrgiques Pontificies (1987-2007) i amic íntim del papa Joan Pau II, va impartir la ponència «Alguns desafiaments de la reforma litúrgica: records i testimonis», en què va repassar la situació del moviment litúrgic des de 1915, any del primer Congrés de Montserrat.

La reforma litúrgica està acabada?

Es pot afirmar que la reforma en el seu conjunt ha estat fidel a la voluntat dels Pares del Concili Vaticà II i que els principis fonamentals sobre els que està construïda són perennes. Tanmateix, la seva aplicació concreta no podia ni pot ser perfecta, ni conclosa. Per això, l'obra de reforma espera continuar.

Què cal treballar en la pastoral litúrgica?

La pregària eucarística és un dels grans problemes pastorals. Els preveres i els fidels passen de l'ofertori a la comunió a través de la pregària eucarística, que hauria de ser el punt més alt de la celebració; en realitat, és un pont que es fa corrents per arribar a la comunió. Aquest és un gran problema que tenim avui.

Quin és el seu missatge d'esperança?

No hem de repetir simplement les experiències viscudes ja en el passat, i el fet de reexaminar-les ens estimula a tots nosaltres i a l'Església sencera a inclinar-nos davant les necessitats dels homes i les dones del nostre temps per trobar les solucions més adaptades al temps que vivim.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la tolerància

Déu dels nostres cors, tu que ens has creat i ens has donat la vida a tots nosaltres, fes-nos créixer en l'amor per tu i pels altres.

Has enviat el teu Fill Jesucrist per tal de revelar-nos que tens cura de tots nosaltres i que estimes tothom.

Dóna'ns el teu Sant Esperit perquè susciti en nosaltres una fe prou forta per comprendre, amb una comprensió profunda, la vida dels altres pobles, la bona disposició originària de la humanitat, a fi de poder descobrir en cada got d'aigua ofert a un assedegat un got d'aigua per al teu Fill estimat, Jesucrist.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Ríete niño... soledades me quita, cárcel me arranca»

Se llamaba Manolillo. Era hijo de Josefina Manresa y del poeta Miguel Hernández. Su padre estaba en la cárcel. Su esposa se lo llevaba. Él escribió:

—«Al octavo mes ríes. / ¡Ríete niño! / Tu risa me hace libre. / Me pones alas. / Soledades me quita. / Cárcel me arranca. / Es tu risa la espada / más victoriosa... / Rival del sol...»

—»¡No te derrumbes! / ¡Nunca despiertes! / ¡Ríete siempre!»

—La risa de un niño es inocencia, agradecimiento, don de Dios.

—La risa de un niño puede liberarnos de penas y lágrimas.

—La risa de un niño es ¡gozo, fiesta, alegría!

—Ríete, niño... tu candor, tu sencillez es manantial para beber.

—Ríete, niño... para el verdadero amor nada hay pequeño.

—Ríete, niño... el único que tiene derecho a reír eres tú.

—La risa es comunicativa: distiende, calma, conforta, alegra...

—La risa alivia males: hace olvidar horas bajas, ayuda, sirve...

—Más: si la risa es del propio hijo, nieto o de un familiar... La risa es salud para el cuerpo y para el alma.

Jesús nos dice en el Evangelio: **«Si no os hacéis como niños, no entraréis en el Reino de los Cielos.»**

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El testimonio materno

Hablaba el Papa de las madres, de las que decía que «siempre saben testimoniar, incluso en los peores momentos, la ternura, la dedicación, la fuerza moral». Y al hacerlo citaba al beato Óscar Romero: «Las madres viven un *martirio materno*. Todos debemos estar dispuestos a morir por nuestra fe, aunque no nos conceda el Señor este honor... Dar la vida no es sólo que lo maten a uno; dar la vida, tener espíritu de martirio, es ir dando en el deber, en el silencio, en la oración, en el cumplimiento honesto del trabajo, en aquel silencio de la vida cotidiana; ir dando la vida, como la da la madre, sin aspavientos, con la sencillez del martirio maternal.»

Ser testigos de la fe, con la entrega de la vida, en el día a día, con el servicio, la misericordia, la ternura; en la vida de familia, en la vida sacerdotal y en la vida consagrada.

Ser testimonios de la muerte y resurrección del Señor. Ser testigos allí donde el Señor nos envía. Ser *mártires* en el día a día, con toda sencillez, o con la entrega suprema de la vida, con la fuerza del Señor, como lo hacen nuestros mártires.

La Virgen Madre, la madre Iglesia y la intercesión de nuestras madres nos alcancen ser fieles al Espíritu Santo que nos conduce en el seguimiento de Cristo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2; 2,1-9 / SI 111 / Mc 12,1-12]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.
2. ■ **Dimarts** [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV). Sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona. Sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.
3. ■ **Dimecres** [Tb 3,1-11.24-25 / SI 24 / Mc 12,18-27]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.
4. ■ **Dijous** [Tb 6,10-11a; 7,1.9-17; 8,4-10 / SI 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caraccolini (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. ■ **Divendres** [Tb 11,5-17 / SI 145 / Mc 12,35-37]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.
6. ■ **Dissabte** [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2.6-8 / Mc 12,38-44]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936), nat a Cinctores, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. □ **† Diumenge vinent**, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.) [Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble:

«Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva tot començà, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de José Ribera (1591-1652)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat.

En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Pregunta, pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra: ¿hubo jamás, desde un extremo al otro del cielo, palabra tan grande como ésta?; ¿se oyó cosa semejante?; ¿hay algún pueblo que haya oído, como tú has oído, la voz del Dios vivo, hablando desde el fuego, y haya sobrevivido?; ¿algún Dios intentó jamás venir a buscarse una nación entre las otras por medio de pruebas, signos, prodigios y guerra, con mano fuerte y brazo poderoso, por grandes terrores, como todo lo que el Señor, vuestro Dios, hizo con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Reconoce, pues, hoy y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios, allá arriba en el cielo, y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Guarda los preceptos y mandamientos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos después de ti, y prolongues tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos, / porque él lo dijo, y existió, / él lo mandó, y surgió. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,14-17)

Hermanos: Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, éstos son hijos de Dios. Habéis recibido no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

Déu estima el món i les persones

Ens costa parlar de Déu: el lloem, li donem gràcies, li fem peticions de tota mena...; tendim a posar Déu al nostre servei, l'invocuem en les nostres necessitats. Però «Déu m'és feixuga, constant, immensa falta d'ortografia. M'avergonyeixo, perquè, si goso escriure'l, no sé de lletra» (Espriu). «Vaig dir al meu pare: "Parla'm de Déu"; i ell se'm quedà mirant i estimant. Vaig dir a la mare: "Parla'm de Déu"; i la mare em va fer un petó. Vaig dir a la gent: "Parla'm de Déu"; i la gent m'estimà. Vaig dir a Jesús: "Parla'm de Déu"; i Jesús resà el Parenostre» (Miquel Estradé).

La celebració de la solemnitat de la Santíssima Trinitat al final de l'itinerari que va del Nadal al Calvari i de la tomba buida fins a la vinguda de l'Esperit Sant és una invitació a contemplar la història de la salvació que té per protagonista Déu que és U i Trinitat. A la llum del misteri trinitari, tot assoleix el seu sentit. Tot descendeix del Pare per Jesucrist, el seu Fill fet home, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant i a la seva presència en els nostres cors. Tot puja al Pare pel seu Fill, en l'Esperit. És aquest el doble moviment, descendent i ascendent, del misteri de la salvació. Déu se'ns manifesta com un Déu que surt d'ell mateix, que estima el món i les persones, que comunica i dialoga amb elles: un Déu veritablement proper que ve a trobar-

nos per mitjà del seu Fill i ens fa participants de la seva vida a través de l'Esperit Sant.

Déu no és el gendarme de la nostra vida, sinó el Pare que a través del seu Esperit fa que siguem sempre més fills i hereus, segons el model del seu Fill unigènit Jesús, el Crist. Transformats per l'amor de l'Esperit, les nostres relacions han de ser més filials envers el Pare i més frateres envers el Fill. En l'evangeli d'avui, ens invita a donar testimoniatge d'aquesta experiència: «Aneu a tots els pobles i feu-ne deixebles; bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Teresa de Jesús

El Llibre de la Vida (II)

Les primeres línies són un cant emocionat i agraït a l'amor que va omplir els primers anys de la seva existència. Amor rebut i donat. Se sap molt estimada i amb una enorme capacitat d'estimar que, generosament, posa en pràctica. En aquest llibre assistim al naixement, desplegament i consolidació sorprenent del seu jo humà que Teresa, amb certesa i seguretat, atribueix a l'acció de Déu. A Ell presenta la seva existència des de l'inici del relat.

Teresa de Cepeda i Ahumada neix a Àvila, el 15 de març de 1515. En breus i precises pinzellades traça la semblança de la seva llar i les peculiaritats del seu esperit obert. Ho fa amb frescor, al vent de la transcendència.

Al recordar la seva vida a la llar familiar, des de l'altura dels seus 50 anys, l'omple de llum i d'amor. Va ser la més estimada. «I jo, a tots tenia gran amor. Érem tres germanes i nou germans». Són magistrals els perfils amb què presenta els seus pares. El pare, cavaller cristià. Propens a les lletres, que no a les armes. Aficionat a bons llibres. Home de caritat i de gran veritat. De la seva mare evoca la bellesa i les virtuts femenines. Tan jove i tan atabalada de maternitats, ensenyava els seus fills a resar i a ser devots de la Verge. Tenia grandíssima honestat i molt enteniment. Els germans eren semblants als seus pares, en ser virtuosos.

Ester Díaz S., c.m.

Celebració del Primer de Maig

El dia 1 de maig, a la parròquia de Sant Agustí (La Bordeta), ens hem aplegat per celebrar la festa de Sant Josep Obrer i commemorar el dia Internacional dels treballadors i treballadores.

Pero Mn. Ramon Prat, excusant la presència del nostre bisbe Joan a causa de la seva afonia, ha presidit la celebració.

Després d'escoltar la Paraula de Déu, en Ramon Prat ens ha encoratjat a fer com Jesús en la nostra vida de cada dia; a ser portadors de la joia del Ressuscitat treballant i lluitant per una societat i un món més justos i on realment puguem viure la dignitat de la persona amb plenitud, tant en el treball, com en la família i areu.

Amb la presentació de les ofrenes i les pregàries, preparades pels diversos grups de l'ACO, hem celebrat l'acció de gràcies a Déu, que ha acabat amb un record emotiu pel pare claretià Xavier Saigó, llegit per una militant de l'ACO que el va conèixer. La nostra trobada ha finalitzat compartint un refrigeri i una estona de convivència entre tots els assistents.

«Beca germà Andrés», per recolzar les vocacions

Durant tot l'any som convidats a pregar i col·laborar per la formació de les persones que estan seguint la seva vocació al sacerdoci o vida religiosa. A la Delegació de Missions de Lleida agraïm tots els donatius d'ajuda rebuts. Seran destinats als 73.000 seminaristes i 6.000 novicis i novícies, per ajudar a tirar endavant els seus estudis. Podeu continuar fent les vostres aportacions al compte: IBAN: ES29-0182-5938-9100-1050-7400. Cal especificar: «beca germà Andrés». El germà Andrés, jesuïta, traspasat recentment, ha estat un gran col·laborador. Per aquest motiu, a partir d'ara, la beca portarà el seu nom.

Tot i que la jornada oficial per celebrar les vocacions ja ha passat, l'objectiu no caduca.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 31 de maig.** Dia de la Vida Contemplativa:
—Visita Pastoral a Maials.
- **Dilluns, 1 de juny:**
—20 h, reunió de l'Àrea de Formació. IREL.
- **Dimarts, 2 de juny:**
—20 h, Consell Assessor de l'IREL.
- **Dijous, 4 de juny:**
—20.15 h, pregó del Corpus, a càrrec del Sr. Joan Ramon Saura. Acadèmia Mariana.
- **Divendres, 5 de juny:**
—18 h, Confirmacions dels alumnes del col·legi Terraferma. Catedral.
- **Dissabte, 6 de juny:**
—Visita Pastoral a Almatret.
- **Diumenge, 7 de juny.** Corpus Christi. Dia de la Caritat:
—12.30 h, Confirmacions a la Pquia. de la Mercè. Mn. Ramon Prat.
—18 h, Eucaristia a la Catedral. A continuació processó fins a la plaça de Sant Joan.

XXX Pelegrinatge diocesà - Any 2015

«LOURDES, l'alegria de la missió»

Dies: 25, 26, 27 i 28 de juny
Inscripcions tots els dimecres i dijous fins a l'11 de juny de 18 a 20 h
Casa de l'Església (Acadèmia Mariana). c/ Acadèmia, 17
www.hospitalitatdelleida.blogspot.com

AYUDANDO A VIVIR

Nuestras ideas sobre Dios

Podríamos hacer un listado abundante de las ideas que hay sobre Dios y, tal vez, pocas se acercarian a la verdadera imagen del Dios al que nadie nunca ha visto y nadie conoce completamente, como leemos en el evangelio de Juan (Jn 5,37).

Pero Dios se nos ha manifestado a lo largo de la historia para darse a conocer: «En muchas ocasiones y de muchas maneras, habló Dios antiguamente..., pero ahora, en estos días, que son los definitivos, nos ha hablado por el Hijo» (He 1,1-2).

Es en Jesús en quien debemos buscar la verdadera imagen de Dios que él nos presenta de diferentes maneras: como un Padre que nos ama y nos espera (Lc 15,11-24: parábola del hijo pródigo y del Padre misericordioso); como un Dios que nos busca cada vez que nos alejamos de Él (Lc 15,1-10: la oveja y la moneda perdidas); como un Dios que ama, pero que también exige (Mt 25,14-30: parábola de los talentos); como nuestro Creador, que se deja encontrar si le buscamos porque está muy cerca de nosotros (He 17, 24-29).

La pregunta a hacerse seriamente es: ¿quién es Dios para mí? ¿Qué sentido tiene Dios en mi vida? ¿Desde qué actitudes personales hablo yo de Dios: libros, rutina...; desde la pobreza personal del que vive asegurado únicamente en la fe y en la búsqueda continúa; o como persona enamorada, que tiene la pasión de Dios? (Jr 20,7).

Nuestra idea de Dios influye en nuestra vida a todos los niveles. Transmitemos al Dios que vivimos. Y cada vez que hablo de Dios o me dirijo a Él, no está claro que esté reflejando su verdadera imagen: podemos estar proyectando nuestros razonamientos, nuestras pequeñas experiencias y presentar imágenes deformadas que habría que descalificar a fin de presentar y presentarnos ante la verdadera imagen de Dios (Padre, amigo, maestro, señor...), aquel Dios cuya gloria es que el ser humano «viva y sea feliz» (San Ireneo).

Puede ayudarnos comparar nuestra idea de Dios con la que Jesús presenta, y hacerlo lo más sinceramente posible, sin rebajas, sin querer acomodarla a aquellos aspectos que a cada uno nos gustan más.

Incluso habría que preguntarse si siempre hemos pensado así de Dios y, si no es así, como hemos ido cambiando hasta llegar a la imagen actual. Como le pasó a Job que, a pesar de sus crisis, llega a declarar: «Yo sólo te conocía de oídas, pero ahora te han visto mis ojos»... (Job 42,5).

Porque Dios es sorprendente, misterioso, desconcertante... y hay que reconocerlo igualmente en caminos no prefijados. Necesitamos un corazón abierto a sus sorpresas. Muchas veces se nos ha dicho que es importante amar a Dios, y es verdad. Pero mucho más importante es que Dios nos ama a nosotros. «En esto consiste el amor: no que nosotros hayamos amado a Dios, sino que Él nos amó» (1Jn 4,10). Esta es la «fe básica», saberse aceptado por Dios: «Hemos conocido el amor que Dios nos tiene y hemos creído en Él» (1Jn 4,16). El Credo de los Apóstoles no es sino la afirmación de la confianza en este amor que Dios nos profesa.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737